

РЕШЕНИЕ

№ 11722

гр. София, 25.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в
публично заседание на 10.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **13305** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република Б..
Образувано е по жалба на А. К., гражданка на У., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], чрез адв. В. В., срещу отказ с рег. № 244р-33500 от 26.11.2025г. на заместник директора на ОДМВР Б. за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република Б..
Жалбоподателят счита, че отказът е незаконосъобразен, издаден при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон и в несъответствие с целта на закона по смисъла на чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Посочва, че в продължение на 5 години е получавала разрешение за продължително пребиваване в страната ни на същото основание и пред административния орган са представени всички изискуеми документи за получаване на такова. Административният орган изобщо не се произнесъл по правното основание на искането за продължаване на срока за пребиваване, с което е бил сезиран - чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ и не е изложил каквито и да било мотиви налице ли е това правно основание за продължаване на срока за пребиваване.
Твърди, че това, че собственикът на жилището, намиращо се в [населено място], обл. Б., [улица], вх. А, ет. 1, ап. 2, е декларирал готовност да осигури жилище, не означава непременно чужденецът и българският гражданин да живеят именно в това жилище. Позовава се на съдебна практика на ВАС. Излага доводи, че към настоящия момент А. К. и нейния съпруг живеят в жилище, находящо се в [населено място], обл. Г., обл. Б., което е собственост на И. Д. Р. - баща на съпруга на А. К.. Посочва, че обитават този адрес от самото начало на брачната си връзка. При подаване на заявлението за продължаване срока на пребиваване за периода от 21.12.2021 г. до

13.12.2022 г., служител на ОДМВР - Б. уведоми А. К. в присъствието на нейния съпруг, че приложената декларация за осигурено жилище в [населено място] вече не отговаряла на изискванията, тъй като за посочения имот няма определен административен адрес и обяснил, че за конкретния случай ще бъде направен компромис, но заанапред няма да приемат документа. Поради отправеното предупреждение А. К. и съпругът ѝ решили да си осигурят и второ жилище в близост до [населено място], което да има административен адрес.

Излага още, че след изтичането на срока на валидност на второто разрешение за продължително пребиваване, е подала документи за продължаване срока на пребиваване, като представила нотариално заверена декларация от 19.10.2023 г. от С. Б. К. за осигуряване на жилище, находящо се в [населено място], обл. Б., [улица], вх. А, ет. 1, ап. 2 и отново е получила исканото разрешение за пребиваване. Твърди, че с две инцидентни посещения не може да се доказва липсата на фактическо живеене на А. К. със съпруга ѝ, а оттук и извод за това, че е декларирала неверни данни. Счита, че при постановяване на отказа не е взето под внимание обстоятелството, че А. К. няма задължение да живее и пребивава единствено и само на посочения адрес. Претендира се отмяна на оспорения отказ и присъждане на разноски.

Ответникът заместник директорът на ОДМВР Б. оспорва жалбата. Претендира разноски и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София - град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Административното производство е започнало по заявление на А. К. с вх. № 244000-47335 от 22.10.2025г. за предоставяне право на продължително пребиваване в Република Б., на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ. Установено е, че А. К. е имал вече издадено разрешение за продължително пребиваване валидно до 28.10.2025г.

Към заявлението от страна на апликанта пред административния орган са представени: копие от паспорт; копие на Разрешение за продължително пребиваване в РБ; медицинска застраховка; декларация за осигурено жилище; извлечение от банкова сметка; копие от удостоверение за сключен граждански брак и копие на трудов договор.

На 29.10.2025г. до Директор ОД на МВР-Б. е изпратено Писмо от ТД“НС“ - Б., в което е посочено, че ДАНС не разполага с данни, които дават основание да се предполага, че лицето А. К., гражданка на У., представлява заплаха за националната сигурност и не възражава да ѝ бъде разрешено продължително пребиваване на територията на РБ.

На 24.11.2025 година до Началник група “Миграция“ при ОД на МВР-Б. е депозирана Докладна записка от Мл. ПИ в група „Миграция“ при ОД на МВР-Б., в която е посочено, че на 11.11.2025г. е извършена проверка на адреса на който чуждия гражданин е заявил с декларация за адреса, че ще пребивава в [населено място], [община], област Б., [улица], вх. А, ет.1, ап.2. На място на адреса не са били установени лица. Проведен е телефонен разговор със съпруга на жалбоподателката, който посочил, че не могат да се приберат до края на деня, тъй като се намират в [населено място]. По данни на Я. Т., А. К. и нейният съпруг не живеят на посочения адрес, а там от много време живее гръцки гражданин.

На 21.11.2025г. е извършена допълнителна проверка на горепосочения адрес, където на място отново не са открити лица. Проведен е разговор с Р. Г. П. - домоуправител на входа, който заявява, че освен гръцкия гражданин А. А., никой друг не обитава жилището.

На 26.11.2025 година ответникът по оспорването издал оспорения отказ, с който отказал продължаване срока на пребиваване в РБ на чужденеца А. К., гражданка на У. за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република Б. на основание чл.24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ. В съдебно заседание от 10.02.2026г. е разпитан свидетеля Д. И. Р. – съпруг на жалбоподателката.

От показанията му се установява, че със съпругата му А. К. живеят в [населено място], в имот, собственост на баща му и предоставен им за ползване с нотариално заверена декларация. Обитават жилището на основание сключен граждански брак от 2020 г. Заживели там след като сключили граждански брак от 2020 г. Посочва, че за кратък период от време са живеели в декларирания имот в [населено място], защото пътуват, като той се занимава с любителски добив на самородно злато от цяла Б.. Членува в организация, а жена му работи сезонно на Слънчев бряг и постоянно е с него, помагал и финансово. Няма деца. Посочва, че на 11.11.2025г. получили обаждане от служител миграция на ОД МВР Б., но тъй като били в Д., регион с ограничено покритие връзката прекъснала, а следобед направил опит да се свърже с тях, но никой не вдигнал телефона. При втората проверка не са били осведомени.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи: Процесният отказ е връчен на жалбоподателката на 01.12.2025 г., а жалбата до съда е подадена на 12.12.2025 г. Следователно, жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК от надлежна страна - адресат на индивидуален административен акт, подлежащ на оспорване и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ във вр. със Заповед № 244з-3267 от 20.09.2024г. на директора на ОД на МВР – Б.. Условието и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република Б., са регламентирани в Закона за чужденците в Република Б.. Според чл.22, ал.1, т.4 от ЗЧРБ пребиваването на чужденците в Република Б. се осъществява, въз основа на разрешение на службите за административен контрол на чужденците, което се издава (ал. 4) след писмено становище от Държавна агенция „Национална сигурност“, „което има задължителен характер за Дирекция „Миграция“.

Материалноправните основания, регламентирани с чл. 26, ал. 1 ЗЧРБ за отказ да бъде издадено разрешение за пребиваване, или за продължаване срока на пребиваване са тези по чл. 10, ал. 1, т.т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 – 23 с.з. Нормата на чл. 10, ал. 1, т. 23, използвана от ответника по настоящото дело като основание да бъде постановен процесният отказ е императивна и задължава компетентният орган да откаже издаване разрешение на чужденец, който „е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни“. В процесния случай ответникът е приел конкретно, че заявителят е декларирал неверни данни, а именно, че пребивава на декларирания адрес.

Настоящият съдебен състав приема, че ответникът не установи и не доказа по несъмнен начин наличието, по отношение А. К. - гражданка на У., на основанията за отказ, по смисъла на чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23, предл. второ ЗЧРБ. Цитираната норма на чл. 10, ал. 1, т. 23, предл. второ ЗЧРБ изисква „деклариране на неверни данни“, които според ответника са данните, че не пребивава на посочения адрес в РБ.

При административните проверки органът е установил, че на същия деклариран адрес украинската гражданка вече е получавала разрешение за пребиваване няколко поредни години.

Същевременно, видно от показанията на свидетеля, обсъдени по-горе, се установява, че жалбоподателката живее на адреса. В този смисъл следва да се цени и декларацията на собственика на имота, както и установеното от органа, че жалбоподателката вече е имала предоставени разрешения, при деклариран същият адрес. Тези доказателства, съпоставени с установеното от проверките на ОДМВР, не могат да доведат до единствения възможен извод /доколкото доказателствената тежест е на ответника, който следва да докаже при условията на

пълно доказване/ това, че жалбоподателката не е живееела на адреса.

Предвид изложеното настоящият състав намира, че следва да се отмени оспорения акт и преписката да се върне за ново разглеждане, вкл. и събиране на нови доказателства, с оглед установяване на обективната истина.

По разноските. Жалбоподателят претендира разноски – 1000 лв. /511,29 евро за адвокатско възнаграждение и 10 лв. / 5.11 евро – за държавна такса, съобразно списък, които са сторени, видно от представения договор за правна защита и съдействие.

Водим от изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд-София град, 64-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на А. К., гражданка на У., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], отказ с рег. № 244р-33500 от 26.11.2025г. на заместник директора на ОДМВР Б. за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република Б..

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за произнасяне по заявление № 244000-47335 от 22.10.2025г. за предоставяне право на продължително пребиваване в Република Б. на основание чл. 24, ал.1, т.7 от ЗЧРБ на А. К., гражданка на У., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН].

ОСЪЖДА ОДМВР Б., да заплати на А. К., гражданка на У., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], на основание чл.143, ал.1 от АПК сторените по делото разноски в размер на 1010 лева или 516,40 евро.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.

При подаване на касационна жалба, тя следва да бъде придружена с доказателства за внесена по сметка на ВАС държавна такса от 30 лв. При неизпълнение на указанията жалбата следва да бъде върната.